

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **Bc. M. S.**, zast. Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou se sídlem Praha 6, Muchova 13/232, proti žalovanému: **Investiční a rozvojová Praha 3 a.s.**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2666/7, IČ: 28954874, zast. Mgr. Danem Loukotou, advokátem se sídlem Praha 5, Zubatého 450/9, v řízení o žalobě ze dne 26.1.2012 na ochranu před nezákonným zásahem

t a k t o:

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč. Soudní poplatek v uvedené výši bude žalobci vrácen z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky Mgr. Petry Bielinové.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou ze dne 26.1.2012 podanou téhož dne u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného do jeho práva na informace ve smyslu § 87 odst. 2 ve spojení s § 51 odst. 3 písm. c/ zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hlavním městě Praze“), který spatřuje v neposkytnutí informací o konkrétních veřejných zakázkách (specifikovaných na druhé a třetí straně žaloby pod písm. a – j) týkajících se projektu regenerace Lupáčovy ulice. Žalobce jako člen zastupitelstva Městské části Praha 3 a člen finančního výboru Městské části Praha 3 požádal žalovaného o poskytnutí těchto informací žádostí ze dne 2.11.2011. Dne 29.11.2011 žalovaný informoval žalobce o tom, že mu požadované informace nebudou poskytnuty, a to s odůvodněním, že je „pouhým členem“ finančního výboru městské části, a jako takový není oprávněn samostatně provádět individuální šetření nakládání s prostředky městské části. Žalovaný dále poukázal na § 51 odst. 3 písm. c/ zákona o hlavním městě Praze a argumentoval tím, že jeho jediným akcionářem není Městská část Praha 3, ale společnost Správa majetkového portfolia Praha 3, a. s.

Žalobce má za to, že právo a povinnost finančního výboru provádět iniciativně kontrolu hospodaření městské části vyplývá z § 100 odst. 1 ve spojení s § 78 odst. 4 písm. a/ zákona o hlavním městě Praze. O předmětné informace nicméně žalobce primárně žádal jako zastupitel městské části. Žádost o informace tedy představuje realizaci zákonem zaručeného práva zastupitele na informace, které náleží všem zastupitelům, nejen členům finančního výboru. Žalobce rovněž má za to, že žalovaný je právnickou osobou, od které má jako zastupitel podle § 51 odst. 3 písm. c/ zákona o hlavním městě Praze právo požadovat informace. Dle výpisu z obchodního rejstříku žalovaný vznikl 1.9.2009 a jeho jediným

zakladatelem byla Městská část Praha 3. Ta byla zakladatelem a jediným akcionářem společnosti Správa komunálního majetku Praha 3, IČ: 64948609, jejímž rozdělením odštěpením žalovaný vznikl. Na této skutečnosti nemůže nic změnit to, že následně byla mezi žalovaného a Městskou částí Praha 3 účelově vložena další právnická osoba, a sice společnost Správa majetkového portfolia Praha 3, a. s., IČ: 28954866, rovněž 100 % vlastněná Městskou částí Praha 3, která původně, stejně jako žalovaný, vznikla rozdělením odštěpením ze společnosti Správa komunálního majetku Praha 3. Městská část Praha 3 byla jediným akcionářem žalovaného do 27.8.2010; od uvedeného data je jeho jediným akcionářem společnost Správa majetkového portfolia Praha 3, a. s., jejímž jediným akcionářem je i nadále Městská část Praha 3. Žalovaný je tedy dceřinou firmou Městské části Praha 3 a je zcela financován touto městskou částí. Veškeré investiční akce, jichž se týkala žalobcova žádost o poskytnutí informace, byly hrazeny výhradně z rozpočtu Městské části Praha 3.

Žalobce dále namítl, že vzhledem ke skutečnosti, že zákon o hlavním městě Praze neupravuje pro zastupitele žádný procesní postup ani žádné opravné prostředky, nemá možnost těchto prostředků využít. Žalobce se nemůže domáhat ani vydání rozhodnutí ve věci, neboť dle znění zákona na žádné rozhodnutí nemá nárok. Žalobce tedy nemá žádnou jinou možnost, jak požadované informace od žalovaného získat, a proto se domáhá realizace svého práva na informace soudní cestou.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud rozsudkem uložil žalovanému povinnost poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci rozsudku kopie zadávacích dokumentací konkrétně označených veřejných zakázek, kopie uzavřených smluv včetně případných dodatků s vítězným uchazečem o konkrétní veřejné zakázky a kopie faktur včetně jejich příloh, vystavených na základě smluv uzavřených u konkrétních veřejných zakázek.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako opožděnou odmítl, popř. aby jí jako nedůvodnou zamítl. Žalobce podle něj tím, že podal žalobu až dne 27.3.2012, zmeškal dvouměsíční lhůtu k podání žaloby. Žalovaný je dále toho názoru, že žalobce zneužívá právo na informace. Ty informace, jichž se domáhá v bodě I. žalobního petitu, žalovaný v souladu se zákonem o veřejných zakázkách zveřejnil na certifikovaném nástroji, a žalobce se tak s nimi mohl seznámit. Žalovaný má za to, že není ve sporu pasivně legitimován. Byl sice založen Městskou částí Praha 3, ale jeho jediným akcionářem v současné době je společnost Správa majetkového portfolia Praha 3, a. s. Ze znění § 51 odst. 3 písm. b/ a c/ zákona o hlavním městě Praze žalovaný dovozuje, že osobami, které jsou povinny zastupitelům poskytovat informace, nejsou právnické osoby založené nebo zřízené městskou částí, ale pouze jejich statutární orgány a zaměstnanci, a dále že z uvedeného ustanovení nevyplývá povinnost poskytnout informaci písemně.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce poukázal na to, že žalobu nepodal dne 27.3.2012, jak nesprávně tvrdí žalovaný. Žalovaný též nespecifikoval, které informace jím byly zveřejněny, kde přesně a kdy se tak stalo. Žalobce se navíc nedomáhal pouze poskytnutí zadávací dokumentace k veřejné zakázce, ale též dalších informací, o nichž žalovaný ani netvrdí, že by je zveřejnil. Žalobce považuje za účelové naopak jednání žalovaného, který požadované informace o svém nakládání s veřejnými prostředky neposkytl ani finančnímu výboru městské části jako celku. K námitce žalovaného, že na něj nedopadá § 51 odst. 3 písm. b/ a c/ zákona o hlavním městě Praze, žalobce uvedl, že právo zastupitele na informace není spojeno se skutečností, kdo je akcionářem, ale s tím, kdo byl zakladatelem dané společnosti. K argumentu žalovaného, že pasivní legitimaci mohou mít pouze zaměstnanci nebo statutární orgány společnosti, žalobce označil za extrémně účelový jazykový výklad zákona, který

nezohledňuje smysl daného ustanovení. Je to totiž žalovaný, nikoliv jeho současní či minulé zaměstnanci a statutární orgány jako soukromé fyzické osoby, kdo disponují předmětnými informacemi. Žalobce se obrátil se svou žádostí na žalovaného jako celek, žádost doručil do sídla žalovaného a ponechal na jeho úvaze, který ze zaměstnanců dostane za úkol jeho žádost vyřídit. Žalovaný požadované informace neposkytl žalobci ani jinou než písemnou formou; jiná než písemná forma vzhledem k charakteru těchto informací ani nepřichází v úvahu.

Městský soud v Praze při posouzení věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 51 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze člen zastupitelstva hlavního města Prahy má při výkonu své funkce právo

- a) předkládat zastupitelstvu hlavního města Prahy návrhy na projednání,
- b) vznášet dotazy, připomínky a podněty na radu hlavního města Prahy a její jednotlivé členy, na předsedy výborů zastupitelstva hlavního města Prahy, na statutární orgány právnických osob, jejichž zakladatelem je hlavní město Praha, a na vedoucí příspěvkových organizací a organizačních složek, které hlavní město Praha založilo nebo zřídilo; písemnou odpověď musí obdržet do 30 dnů,
- c) požadovat od zaměstnanců hlavního města Prahy zařazených do Magistrátu hlavního města Prahy, jakož i od zaměstnanců právnických osob, které hlavní město Praha založilo nebo zřídilo, informace ve věcech, které souvisejí s výkonem jeho funkce, nestanoví-li zákon jinak.

Podle § 87 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze na postavení a jednání zastupitelstva městské části a na práva a povinnosti jeho členů se obdobně použijí ustanovení vztahující se na postavení a jednání zastupitelstva hlavního města Prahy a na práva a povinnosti členů zastupitelstva hlavního města Prahy, není-li zákonem stanoveno jinak. Na rozhodování zastupitelstva městské části se použije ustanovení vztahující se na rozhodování zastupitelstva hlavního města Prahy, není-li zákonem nebo Statutem stanoveno jinak.

Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Podle § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání.

Podle § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu nelze prodloužit.

Podle § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu.

Podle § 46 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

Podle § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle § 85 s.ř.s. je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

Žaloba byla podána elektronickou cestou dne 26.1.2012 a nikoliv dne 27.3.2012, jak nesprávně tvrdí žalovaný. Jeho názor o opožděnosti žaloby tudíž nelze akceptovat.

Soud však musel žalobu odmítnout pro její nepřipustnost.

Žalobce v žalobě konstatoval, že zákon o hlavním městě Praze neupravuje žádný procesní postup (míněno procesní postup, který by dopadal na vyřizování žádosti zastupitele o informace podle § 51 odst. 3 písm. c/ tohoto zákona), ani žádné opravné prostředky, takže neměl možnost těchto prostředků využít. Žalobce má dále za to, že se nemůže domáhat ani vydání rozhodnutí ve věci, neboť „dle znění zákona na žádné rozhodnutí nemá nárok.“ Tyto žalobcovy názory jsou však nesprávné.

V rozsudku ze dne 19.2.2013 č.j. 8 Aps 5/2012 – 47 se Nejvyšší správní soud zabýval problematikou poskytování informací členu zastupitelstva obce podle § 82 zákona o obcích. Konstatoval, že poskytování informací podle § 82 zákona o obcích je v tomto zákoně upraveno velmi lakonicky. Zákon o obcích neobsahuje žádná ustanovení týkající se procesu vyřizování žádosti zastupitele obce o informaci, možnosti opravných prostředků ani prostředků ochrany proti nečinnosti. V posuzované věci proto vyvstala otázka, podle jaké procesní úpravy má povinný subjekt postupovat a jakým způsobem se může žadatel bránit, pokud mu informace není poskytnuta.

Nejvyšší správní soud v dané věci přisvědčil stěžovateli, že *pro poskytování informací podle § 82 zákona o obcích je třeba použít informační zákon*. Uvedl, že již v rozsudku ze dne 15.10.2010, čj. 2 Ans 7/2010 - 175 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) rozhodl, že *pokud je povinnému subjektu uloženo poskytovat některé informace podle informačního zákona, pak má podle stejné procesní úpravy poskytovat i informace, jejichž poskytnutí mu ukládá jiný právní předpis, který sám proces jejich poskytování nijak neupravuje. Povahy povinného subjektu podle informačního zákona mu totiž umožňuje, aby plnil všechny své procesní povinnosti, které z tohoto zákona plynou. Bylo by naopak nelogické, aby při poskytování jednoho typu informací povinný subjekt poskytoval žadatelům o informace veškerý „procesní komfort“ zaručený informačním zákonem, zatímco v případě informací poskytovaných podle jiných zákonů nikoliv*. Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od této judikatury odchýlit, a to ani s ohledem na skutečnost, že okruh oprávněných subjektů podle § 82 zákona o obcích je omezen pouze na členy zastupitelstva obce.

Vzhledem k tomu, že úprava obsažená v § 51 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze je zcela analogická úpravě obsažené v § 82 zákona o obcích, je třeba na právo žalobce - člena zastupitelstva Městské části Praha 3 na informace podle § 51 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze vztáhnout závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v právě citovaném rozsudku.

Žalovaný, třebaže je akciovou společností, je dle názoru soudu nepochybně povinným subjektem – veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Co se týče vymezení kritérií, která musí subjekt splňovat, aby mohl být považován za veřejnou instituci, soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2013 č.j. 8 Aps 5/2012 – 47. V souzené věci byl žalovaný prokazatelně založen rozhodnutím Městské části Praha 3 o rozdělení společnosti Správa komunálního majetku Praha 3, ze které odštěpením vznikl jak žalovaný, tak i společnost Správa majetkového portfolia Praha 3, a. s. Městská část Praha 3 jakožto územně samosprávný celek byla tedy jediným zřizovatelem žalovaného a až do 27.8.2010 byla též jeho jediným akcionářem. Od uvedeného data je sice jediným akcionářem žalovaného společnost Správa majetkového portfolia Praha 3, a. s., jediným akcionářem této společnosti je nicméně opět Městská část Praha 3, která si tak zprostředkovaně uchovává dohled nad činností žalovaného a nad vytvářením jeho jednotlivých orgánů.

V souzené věci se žalobce jako člen zastupitelstva městské části domáhal na žalovaném poskytnutí informací týkajících se konkrétních veřejných zakázek podle § 51 odst. 3 písm. c/ zákona o hlavním městě Praze. Argumentaci žalovaného, podle níž pasivní legitimaci ve sporu o vyřízení žalobcovy žádosti mohou mít pouze zaměstnanci žalovaného a nikoliv sám žalovaný, nelze akceptovat. Soud má ve shodě s názorem žalobce za to, že uvedená argumentace je založena na účelovém jazykovém výkladu zákona, který je v rozporu se smyslem a účelem daného ustanovení. Zastupitel jistě není povinen znát jménem jednotlivé zaměstnance žalovaného, na které by se měl se svou žádostí o poskytnutí obrátit, stejně jako nemůže detailně znát rozdělení jejich agendy (pracovních úkolů). Se svou žádostí o poskytnutí informace se již proto musí obracet na právnickou osobu jako celek. Je na ní, aby sama určila, který její zaměstnanec má žádost zastupitele o poskytnutí informace vyřídit. Statutární orgán, který stojí v čele právnické osoby - obchodní společnosti, vstupuje dle § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím „do hry“ až ve fázi odvolacího řízení, popř. při rozhodování o stížnosti.

Soudu není vzhledem k povaze žalobcem požadovaných informací zřejmé, jakým jiným způsobem než písemnou formou by žalovaný hodlal žalobci tyto informace poskytnout. Obhajoba žalovaného, že mu zákon neukládá povinnost poskytnout požadované informace písemně, se tak soudu jeví jako zcela neopodstatněná.

Povaha žalovaného jakožto povinného subjektu s sebou nese povinnost poskytovat informace *v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím*, ať již je žádost o informace podána podle tohoto zákona nebo jiného právního předpisu, který proces poskytování informací samostatně neupravuje. Takovým právním předpisem je i zákon o hlavním městě Praze.

Jestliže žalovaný neshledal žádost žalobce o poskytnutí předmětných informací opodstatněnou, bylo jeho povinností vydat podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Žalobce pak měl podle § 16 odst. 1 téhož zákona právo podat proti rozhodnutí o odmítnutí jeho žádosti odvolání, o kterém by podle § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodl statutární orgán žalovaného,

jenž stojí v čele společnosti. Až po vyčerpání řádného opravného prostředku mohl žalobce pravomocné rozhodnutí žalovaného napadnout u soudu žalobou podle § 65 a násl. s.ř.s.

Z výše uvedeného vyplývá, že proti neposkytnutí informací členovi zastupitelstva městské části nelze brojit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, jak to v souzené věci činí žalobce. *Taková žaloba je podle § 85 s.ř.s. nepřipustná, protože ochrany nebo nápravy se lze domáhat jinými právními prostředky.* Přípustnou procesní obranou proti neposkytnutí požadovaných informací je předně *odvolání* proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a až následně *žaloba proti pravomocnému odvolacímu rozhodnutí, event. žaloba na ochranu proti nečinnosti* žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí o žádosti v zákonem stanovené lhůtě. Soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. jako nepřipustnou odmítl.

Druhý výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 věta první s.ř.s. neboť žaloba byla odmítnuta a soudem nebyly shledány důvody pro přiznání náhrady nákladů řízení žalobci podle věty druhé téhož zákonného ustanovení.

Třetí výrok o vrácení soudního poplatku žalobci je odůvodněn ustanovením § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném od 1.9.2011, podle kterého platí, že byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. června 2013

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.